

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. M.**
státní příslušností Uzbekistán
trvale bytem U.
zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2018 č.j. CPR-1420-7/ČJ-2018-930310-V246

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 29. 11. 2017 č.j. KRPA-356174-26/ČJ-2017-000022,

kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

2. Žalobce v žalobě namítal, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále také „správní řád“). Podle žalobce rovněž měl správní orgán za povinnost zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu, měl za to, že správní orgán opomněl zjišťovat skutečnosti v jeho prospěch. Dále namítal také porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když správní orgán podle žalobce nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly řešeny oprávněné zájmy žalobce. Žalobce rovněž v žalobě uvedl, že je přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Žalobce především poukazoval na fakt, že plně spolupracoval se správním orgánem, vypověděl pravdu o svém pobytu na území i okolnostech jeho zajištění. Uvedl, že pobýval na území nelegálně pouze v řádu několika málo dní a dobrovolně se dostavil na pracoviště cizinecké policie po té, co zjistil, že se na území nachází nelegálně. Žalobce také konstatoval, že správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Podle žalobce provedené rozhodnutí je čistě formalistické, správní orgán zákonné podmínky neváže k situaci a nezohledňuje dostatečně specifika celého případu, nepřihlíží k negativnímu zásahu, který bude mít vliv na život žalobce. Přitom v případě vyhoštění žalobce je nemyslitelný jeho návrat, neboť s ohledem na setrvalou praxi správních orgánů je vyloučeno, že by byl žalobci následně umožněn pobyt na území ČR. Soudní praxí je potvrzeno, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na tom, že se má cizinec kam vrátit. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1As 38/2007-80 a na článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Napadené rozhodnutí je tak dle názoru žalobce v otázce posouzení jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce dále namítal, že správní orgán nedostatečně posoudil otázku možnosti vycestování účastníka řízení, kdy zejména nedostatečně a nepřezkoumatelně posoudil otázku možnosti vycestování žalobce, kdy zejména nedostatečně a nepřezkoumatelně posoudil to, zda by žalobci v případě vrácení návratu do státu, jehož je státním občanem, hrozilo nebezpečí vážné újmy. Z napadeného rozhodnutí vůbec není zřejmé, jak správní orgán ke svým závěrům, v tomto směru dospěl, neboť podklady na jejichž základě byly rozhodné skutečnosti zjištěny, ve spise zcela absentují. Žalobce k posouzení hrozby vážné újmy poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu učiněné v jeho rozhodnutí č.j. 2 Azs 48/2007-71, které se sice vztahují k azylovému řízení, avšak vážná újma je zde definována totožně. Žalobce zdůraznil, že má reálnou obavu z návratu do vlasti, která perzekuuje své občany neoprávněně pobývající v zahraničí. Dle názoru žalobce v domovské vlasti žalobce nedošlo k tak zásadním změnám, které by mohly odůvodnit změnu v praxi správních orgánů při posuzování překážek ve vycestování občanů Uzbekistánu. V této souvislosti žalobce uvedl, že si je vědom toho, že správní orgán vychází ze závazného stanoviska, jehož obsahem je vázán a které je navíc v odvolacím řízení potvrzeno, avšak žalobce namítal a opětovně namítá, že závazná stanoviska v řízení vydaná jsou zcela nepřezkoumatelná. Stanovisko v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně vydává Ministerstvo vnitra, v rámci odvolacího řízení

pak ho potvrzuje ministr vnitra a při vydání závazného stanoviska je jediným podkladem, na kterém je toto stanovisko založeno, dokument vydaný Ministerstvem vnitra. Ministerstvo vnitra tedy vydává a potvrzuje své vlastní stanovisko na základě s sebou vydaných dokumentů k politické situaci v Uzbekistánu, aniž by zkoumalo jakékoliv jiné zdroje informací. Stanovisko, které vychází z jediného podkladu, kterým je informace totožného orgánu, který stanovisko vydá, nelze dle názoru žalobce považovat za přesvědčivé zvláště v situaci, kdy toto stanovisko je diametrálně odlišné od stanovisek, který totožný orgán na základě relevantních podkladů vydával ještě pár měsíců před vydáním takového závazného stanoviska. Žalobce dále namítal, že 30 denní lhůta, která mu byla stanovena pro opuštění území České republiky, je nedostatečná a již samotné obstarání jízdenky je podle žalobce v této lhůtě velice obtížné. Žalobce poukázal i na to, že délka správního vyhoštění není nijak přezkoumatelně zdůvodněna a je nepřiměřená délce nelegálního pobytu žalobce na území České republiky.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky jsou obdobné jako námitky uvedené v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí a jelikož se s nimi žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí, plně na něj odkázal. Navrhl žalobu zamítnout.
4. Ve správním spise se pak především nacházejí následující pro danou věc podstatné dokumenty: oznámení o zahájení správního řízení ze dne 4. 10. 2017, protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 4. 10. 2017 sepsaný Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hlavního města Prahy, odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort, vyjádření účastníka ze dne 27. 10. 2017, závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 5. 11. 2017, informace OAMP týkající se Uzbekistánu, Bezpečnostní a politická situace v zemi – 15.9.2017, vyjádření účastníka ze dne 13. 11. 2017, rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 29. 11. 2017 č.j. KRPA-356174-26/ČJ-2017-000022, rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 29. 11. 2017 č.j. KRPA-356174-27/ČJ-2017-000022, odvolání žalobce ze dne 12. 12. 2017, ze dne 25. 12. 2017, vč. jeho doplnění ze dne 27. 12. 2017, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2018 č.j. CPR-1420-6/ČJ-2018-930310-V246.
5. Dne 31. 5. 2018 se před Městským soudem v Praze konalo jednání, z něhož se žalovaný omluvil. Žalobce pak setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Ze správního spisu vyplývá, že se žalobce dne 3. 10. 2017 dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu za účelem řešení svého neoprávněného pobytu na území České republiky. Kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že má žalobce v cestovním dokladu vylepeno schengenské vízum s platností od 12. 9. 2017 do 11. 10. 2017 pro jeden vstup na 15 dnů. Vedle víza je pak v cestovním dokladu otištěno přechodné razítko ze dne 14. 9. 2017 ze vstupu do schengenského prostoru. Žalobce směl pobývat v tomto prostoru do 28. 9. 2017. Lustrací v dostupných evidencích policie bylo zjištěno, že žalobce nemá žádné platné

vízum a ani s ním není vedeno jiné řízení, které by jej opravňovalo k pobytu na území České republiky. Se žalobcem bylo dne 4. 10. 2017 zahájeno řízení o správním vyhoštění a byl s ním sepsán protokol o výsledku, při němž žalobce pouze uvedl, že žádá tlumočnicka do ruského jazyka, rozumí překladu tlumočnice R. J. a žádá přítomnost svého zmocněného zástupce Mgr. Tomáše Císaře. K otázkám mu kladeným se odmítl vyjádřit s tím, že na ně odpoví ve svém vyjádření do 10 dnů. Vyjádření žalobce obdržel správní orgán prvního stupně dne 30. 10. 2017. V něm prostřednictvím svého zástupce uvedl, že do České republiky přicestoval legálně. V Uzbekistánu je formálně ženatý, má dvě dospělé a jedno nezletilé dítě. Děti žijí s manželkou, s rodinou nežije, nicméně rozveden není. Připustil, že z důvodů obav z návratu do Uzbekistánu nevycestoval žalobce z území České republiky v době platnosti víza, nicméně svou pobytovou situaci se snažil řešit, ale do zahájení řízení se mu nedostalo správných informací. Upozornil na to, že na území pobýval nelegálně v řádech dní. Nikde se neskrývá, nezneužívá sociální systém České republiky. Pokud jde o majetkové poměry, jedná se o nemajetnou osobu, na území České republiky nemá žádnou vyživovací povinnost, nežije s občanem České republiky ve společné domácnosti. Nelze také tvrdit, že by měl v České republice vytvořeny pevné vazby. Je bezúhonný a zdravotně zachovalý, neužívá žádné omamné látky. Má obavy z návratu do Uzbekistánu, kde bezpečnostní situace dle jeho názoru neodpovídá současným informacím o Uzbekistánu, které je možné sledovat v českých médiích. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 29. 11. 2017 č.j. KRPA-356174-26/ČJ-2017-000022 bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb. uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států v délce 1 roku. Současně byla stanovena i doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dále bylo vysloveno, že podle ust. § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. se na účastníka řízení nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona č. 326/1999 Sb. Proti tomuto prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo žalovaným žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29. 3. 2018 č.j. CPR-1420-7/ČJ-2018-930310-V246 zamítnuto a rozhodnutí prvoinstančního orgánu potvrzeno.

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

10. Pokud jde o žalobcovy námitky o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a nezjišťování skutečností hovořících ve prospěch žalobce, soud k těmto velmi obecným námitkám uvádí,

že žalovaný i správní orgán prvního stupně v dostatečném rozsahu zjistili skutkový stav a přihlíželi ke skutečnostem jak v neprospěch, tak i ve prospěch žalobce, když například správní orgán prvního stupně na s. 10 svého rozhodnutí výslovně uvedl, že „[p]ři stanovení doby správní orgán zohlednil skutečnost, že se cizinec dopustil porušení zákonů v ČR poprvé a dostavil se na Policii ČR dobrovolně“. Žalobce rovněž namítl, že správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce, aniž by specifikoval, jak přesně k těmto pochybením mělo dojít. Soud proto pouze obecně uvádí, že tato pochybení ze strany žalovaného ani správního orgánu prvního stupně neshledal. Vzhledem k tomu, že žalobce nekonkretizoval, která konkrétní skutková zjištění měla být ze strany správních orgánů opomenuta, které další konkrétní skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce nebyly ze strany správních orgánů vzaty v potaz, z jakých skutkových a právních důvodů přijaté řešení nemělo odpovídat okolnostem řešeného případu a jak přesně nebyly šetřeny oprávněné zájmy žalobce, soud se těmito námitkami nemohl blíže zabývat a shledal je nedůvodnými.

11. Zdejší soud neshledal uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 3 roky (srov. § 119 odst. 1 písm. c/ zákona o pobytu cizinců). Správními orgány uložená doba správního vyhoštění v délce 1 roku se tak pohybuje v dolní polovině (přesně ve výši jedné třetiny) zákonem stanovené maximální doby. Na této skutečnosti nic nemění ani žalobcem poukazovaná délka neoprávněného pobytu na území České republiky v řádu několika málo dní. Soud podotýká, že i neoprávněný pobyt v řádu několika málo dnů je nezanedbatelná doba vzhledem ke skutečnosti, že schengenské vízum bylo žalobci vydáno pouze na dobu 15 dnů. Zdejší soud rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č.j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území České republiky i v řádu několika hodin (v odkazovaném případě disponoval cizinec, rovněž Uzbek, 14denním schengenským vízem). Žalobní námitka o nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění tak není důvodná. Rovněž není důvodná ani námitka o nepřezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o stanovení délky uloženého správního vyhoštění. Správní orgán prvního stupně ve prospěch žalobce zohlednil skutečnost, že se žalobce dopustil porušení zákonů České republiky poprvé a dostavil se na Policii České republiky osobně a dobrovolně, v neprospěch žalobce pak přihlédl ke skutečnosti, že mu na ambasádě Lotyšska v Uzbekistánu bylo vydáno vízum za účelem podnikání pro území Lotyšska a přes tuto skutečnost na toto vízum přicestoval do České republiky. Tyto úvahy správního orgánu prvního stupně potvrdil i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Zdejší soud považuje úvahy správních orgánů za dostatečné a námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů ve vztahu k odůvodnění délky uloženého správního vyhoštění za nedůvodnou.
12. Soud dále podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, odst. [45]. V daném případě přitom zjevně došlo k naplnění

zákonných podmínek uložení správního vyhoštění. Ani námitka o nepřiměřenosti formy řešení dané věci (tj. uložení správního vyhoštění) tudíž není důvodná.

13. Co se týče žalobcem namítaného nedostatečného posouzení dopadu uloženého správního vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života, lze odkázat na s. 4 rozhodnutí žalovaného i na s. 7 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kde správní orgány shodně uvedly, že žalobce nemá na území České republiky žádného člena rodiny, naopak v zemi původu má cizinec manželku, dvě dospělé a jedno nezletilé dítě; děti sice žijí s manželkou (nicméně žalobce rozveden není), ale i tak rodinné zázemí žalobce v zemi původu jasně převažuje nad zázemím, které má žalobce vytvořeno v České republice. Na území České republiky pak žalobce nežije ve společné domácnosti s občanem České republiky nebo Evropské unie. Zdejší soud se s tímto hodnocením správních orgánů plně ztotožňuje a nemá, co by k němu dodal. Žalobce ostatně ve své žalobě nezmínil, k jaké konkrétní skutečnosti mající vliv na tvrzený zásah do soukromého a rodinného života správní orgány opomněly přihlídnout. Soud podotýká, že žalobce sám ve svém písemném vyjádření ze dne 27. 10. 2017 připustil, že v České republice dosud nemá vytvořeny pevné vazby. Pokud jde o žalobcovo tvrzení uplatněné v průběhu správního řízení, že jsou přetrhány i jeho vazby v Uzbekistánu, taková skutečnost dle závěru soudu v žádném případě nemůže znamenat povinnost správních orgánů upustit od uložení správního vyhoštění. Z uvedených důvodů je tato žalobní námitka nedůvodná stejně jako namítané porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
14. Pokud jde o délku lhůty, která byla žalobci uložena k opuštění území, zdejší soud uvádí, že stanovená délka třiceti dnů (přičemž maximální doba k vycestování dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců činí šedesát dnů) je zcela standardní, jak je zdejšímu soudu známo z jeho vlastní činnosti. Jestliže žalobce naznačoval, že obstarání jízdenky a zařízení dalších (s výjimkou ukončení nájmu bytu nespecifikovaných) záležitostí není možné realizovat v třicetidenní lhůtě, soud podotýká, že obstarání jízdenky je záležitostí několika málo desítek minut, nanejvýše hodin, přičemž i učinění právního jednání směřujícího k ukončení nájemní smlouvy není nikterak obtížnou a dlouhotrvající činností. Žalobce navíc měl a mohl již při příjezdu do České republiky počítat s tím, že z jejího území bude muset v nejbližších dnech vycestovat (platnost jeho schengenského víza činila toliko 15 dnů) a není zřejmé, proč by měl žalobce uzavírat dlouhodobou nájemní smlouvu. Pokud tak učinil, jde to pouze k jeho tíži.
15. Pokud jde o námitku naplnění nebezpečí vážné újmy, ani tuto soud neshledal důvodnou. Zdejší soud odkazuje na s. 3 závazného stanoviska ministra vnitra ze dne 2. 2. 2018 č.j. MV-3201-2/OAM-2018, kde je mimo jiné uvedeno: „K otázce posouzení aktuální bezpečnostní situace nadřízený správní orgán především uvádí, že výše jmenovaný se k otázce případných problémů v jeho vlasti odmítl vyjádřit. K námitce jeho právního zástupce v odvolání ze dne 12. 12. 2017, ale především pak v jeho písemném doplnění ze dne 27. 12. 2017, kdy se účastník řízení obává tamní panující bezpečnostní situace, nebyly dle nadřízeného správního orgánu zjištěny naprosto žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo možné dospět k závěru o ohrožení osoby jmenovaného cizince po jeho návratu do vlasti a z jakých důvodů. Výše jmenovaný ani jeho právní zástupce neuvedli, zda je cizinci známa nějaká překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval návrat do vlasti, a nelze než uzavřít, že žádná taková překážka či důvod na straně cizince není. Výše jmenovaný ani jeho právní zástupce dále ani neuvedli jakoukoliv skutečnost, na základě které by nadřízený správní orgán došel k závěru, že by cizinci ve vlasti byl uložen trest smrti či mu vykonání tohoto trestu hrozí. Rovněž neuvedli

jakoukoliv skutečnost, ze které by bylo možno potvrdit, že by mu v případě návratu do vlasti mohlo hrozit mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest.... Podle agentury Reuters i uzbeckých médií se v zemi objevují známky uvolnění, díky reformám prezidenta Mirzijojeva byly omilostněny tisíce lidí dříve stíhaných za protistátní činnost, někteří uzbečtí disidenti mohou cestovat, do Taškentu se může vrátit organizace Human Rights Watch, uvolněny byly podmínky v uzbeckých věznicích, změně se podmínky cestování do zahraničí a prezident projevil vůli reformovat uzbecké hospodářství, jež zcela spadá pod kontrolu státu.... Uzbecké zákony poskytují svobodu vnitřního pohybu, zahraničního cestování, emigrace a repatriace, ale vláda tyto svobody dosud omezovala především požadavkem tzv. výjezdních víz pro osoby cestující mimo prostor SNS. Svobodu vnitřního pohybu a zahraničního cestování omezoval dále požadavek potvrzení registrace v místě bydliště či nejasně vymezená pravidla pro vydání výjezdního víza. Dále se musí uzbečtí občané pobývající mimo území Uzbekistánu více jak 6 měsíců registrovat na příslušném zahraničním zastoupení. V systému vycestování do zahraničí však dojde k zásadní změně, neboť prezident Mirzijojev podepsal 16. 8. 2017 výnos o nových biometrických pasech pro zahraničí a o zrušení výjezdních víz, podle něhož vízový systém skončí a od 1. 1. 2019 bude možné cestovat do zahraničí bez výjezdního víza. Uzbecký právní systém neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin. V zemi neprobíhal žádný ozbrojený konflikt.“

16. Některé ze shora citovaných závěrů se nacházejí i ve zprávě Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 9. 2017 o bezpečnostní a politické situaci v Uzbekistánu, jež je založena ve správním spise. V této zprávě je pak dále mimo jiné uvedeno, že Uzbekistán je členem OSN a přistoupil k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod, zejména k Úmluvě proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, Mezinárodnímu paktu o občanských a politických právech, Mezinárodnímu paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech, Mezinárodní úmluvě o zrušení všech forem rasové diskriminace, Úmluvě o právech dítěte či Úmluvě o odstranění všech forem diskriminace. Z této zprávy ze dne 15. 9. 2017 rovněž vyplývá, že v zemi neprobíhal žádný ozbrojený konflikt, nicméně nevyřešené otázky státních hranic nebo vodních zdrojů nadále komplikovaly vztahy s okolními státy, zejména s Kyrgyzstánem a Tádžikistánem. Z uvedených důvodů zdejší soud uzavřel, že v Uzbekistánu není naplněno skutečné nebezpečí žalobcovy vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.
17. Namítal-li žalobce, že závazné stanovisko v řízení před správním orgánem prvního stupně bylo vydáno Ministerstvem vnitra, v řízení před žalovaným ministrem vnitra, přičemž podkladem, z něhož závazné stanovisko vychází, je dokument vydaný rovněž Ministerstvem vnitra, zdejší soud poukazuje na skutečnost, že zpráva Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 9. 2017 vycházela z mnoha zdrojů, např. zpráv mezinárodních organizací, mezinárodních zpravodajských agentur či zahraničních médií (např. Amnesty International, Deutsche Welle, Freedom House, Human Rights Watch, OSN, OSCE, Rádio Svobodná Evropa, Reuters atd.), jakož i ze zpráv Ministerstva zahraničí Spojených států amerických či České tiskové kanceláře. Žalobce pak tvrzené nebezpečí vážné újmy neprokázal jediným důkazem a zůstal u ryze obecných tvrzení. Z uvedených důvodů jsou námitky ohledně nebezpečí vážné újmy a směřující proti závazným stanoviskům vydaným v rámci správního řízení nedůvodné. Žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008 č.j. 2 Azs 48/2007-71 pak nemůže obstát, neboť se týkal možného prolomení zásady dle § 75 odst. 1 s.ř.s. z důvodu podstatné

změny okolností poté, co bylo vydáno rozhodnutí ve věci azylu, což je situace skutkově i právně zcela odlišná od posuzované věci.

18. S ohledem na shora odkazované podklady a na změnu situace (uvolnění poměrů) v Uzbekistánu zdejší soud má za to, že není porušením zákona, jestliže správní orgány změnilly svoji dosavadní praxi a v rozhodnutí o uložení správního vyhoštění uvedly, že na žalobce (Uzbecka) se nevztahují důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Změna této praxe pak je ze strany správních orgánů dostatečně odůvodněna (srov. s. 5 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Ani tato námitka proto není důvodná.
19. Závěrem Městský soud v Praze odkazuje na s. 5 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kde je přílehlavě mimo jiné uvedeno: *„Stále častěji přibývá případů, kdy občané Uzbekistánu pobývají po skončení platnosti víz a toto se snaží zhojit dobrovolným dostavením se na cizineckou policii. Tyto cizince nespojuje pouze jejich občanství, ale i další společné znaky. Jejich pobyt na území je krátkodobý pouze v řádu několika dnů, přičemž se dostaví k policii bezprostředně poté, co jim uplynula platnost pobytu. Obvykle přicestovali na území schengenského prostoru na základě krátkodobého schengenského víza typu C s krátkou délkou pobytu, které jsou jim vydány za účelem turistiky, konference nebo sportu.... Na místo toho, aby iniciovali žádost o prodloužení uděleného víza, se cizinci vydávají cestou opačnou, kdy na území České republiky setrvávají po platnosti krátkodobého víza s vědomím toho, že jejich vycestování nebude s ohledem na politickou situaci v jejich domovském státě možné, a tím budou moci i nadále pobývat na území České republiky (srov. § 33 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb.). Stále častěji se množí případy, kdy dochází účelově k obcházení krátkodobých víz, vyvolává potřebu změnit při zachování zásady individualizace správní praxi. V roce 2017 totiž eviduje nalézací správní orgán již 231 případů nesoucích zmíněné společné rysy.“*
20. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat

označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. května 2018

JUDr. Marcela Rousková
Samosoudkyně, v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
N.